

*‘Gezinnen worden gevormd door de Energie van Liefde.
Iedereen wist: een nieuw gezin zal een nieuwe prachtige oase creëren op de geboorteplaneet.’*

De huwelijksceremonie: de erkenning van het verbond tussen twee Mensen in liefde.

Aan de huwelijksceremonie, het verbinden van twee Mensen, nam in die tijd het hele dorp deel, en soms ook een aantal naburige of zelfs verder weg gelegen dorpen.

De twee geliefden-in-spe konden elkaar op verschillende manieren ontmoeten. Soms werden twee jonge Mensen uit hetzelfde dorp verliefd op elkaar. Maar vaker gebeurde het dat op een van de gemeenschappelijke feesten van verschillende dorpen, plotseling de blikken van twee Mensen elkaar ontmoetten en er een gevoel in hun harten ontvlamde.

Hij kon haar benaderen, of zij hem – dat maakte niet uit. Ze konden elkaar al veel vertellen door hun blikken. Maar er waren ook woorden die, vertaald naar de taal van nu, ongeveer zo zouden klinken.

‘Met jou, mooie godin, zou ik een eeuwige Ruimte van Liefde kunnen scheppen.’

Als het hart van het meisje zijn liefde beantwoordde, zou haar antwoord kunnen zijn:

‘Mijn god, ik zou je graag terzijde staan bij je grote schepping.’

Vervolgens kozen de geliefden samen een plek uit voor hun toekomstige huis. Ze bekeken de gebieden rondom zijn woonplaats en vervolgens de geschikte plekken rondom haar geboortedorp. Het was niet nodig dat ze hun ouders vooraf op de hoogte brachten van hun plannen. Iedereen in de twee dorpen begreep het ook zo wel, en wist van de op handen zijnde grootse gebeurtenis. Als de geliefden overeenstemming hadden bereikt over de plek waar ze zouden gaan wonen, trokken ze zich daar vaak samen terug.

Soms overnachtten ze er onder de blote hemel of in een hutje dat ze hadden gemaakt van takken. Ze begroetten er het ochtendgloren en zeiden er de dag vaarwel. Voor korte tijd gingen ze naar de huizen van hun ouders terug, maar ze haastten zich zo snel mogelijk weer naar de uitgekozen plek, die hen naar zich toe trok zoals een kleine baby zijn liefhebbende ouders naar zich toe trekt. De ouders stelden de jonge geliefden geen vragen. Ze wachtten blij verlangend op de vragen van de kinderen, en keken toe als hun zoon of dochter in diep gepeins was verzonken.

En de kinderen trokken zich opnieuw terug in hun grote afzondering. Zo kon het maanden doorgaan, of zelfs één of twee jaar. Al die tijd was er geen lichamelijke intimiteit tussen de verliefden.

In de Vedische dorpen wisten de Mensen dat de twee liefhebbende harten een groot project aan het creëren waren, geïnspireerd door de Energie van de Liefde.

Hij en zij hadden vanaf hun geboorte de levenswijze, de kennis en het inzicht van de Vedische cultuur in zich opgenomen. Ze deelden dezelfde diepe kennis over de sterren die ‘s nachts aan de hemel staan, de bloem die bij het ochtendgloren haar blaadjes ontvouwt, de voorbestemming van bijen en de energieën die in het heelal voorkomen.

Hij en zij hadden vanaf hun vroeg jeugd de prachtige domeinen, oases en paradijselijke tuinen gezien die hun ouders in Liefde hadden gecreëerd, en nu streefden ze ernaar er één voor zichzelf te creëren.

Op het gekozen stuk grond van een hectare of meer projecteerden de geliefden het reële leven dat voor hen lag. Ze moesten in gedachten een huis ontwerpen en een plaats bepalen voor de vele plantensoorten, zodanig dat alles met elkaar zou samenwerken en elkaar zou ondersteunen.

Alles moest zo gerangschikt worden dat het vanzelf zou groeien, zonder grote lichamelijke inspanningen van de Mens. Er moest met veel factoren rekening worden gehouden, zoals de stand van de planeten en de luchtstromingen van dag tot dag.

Planten geven in de lente en de zomer weldadige geuren en ethers af. De geliefden probeerden ze zo te plaatsen dat er bij het minste zuchtje wind een geurig bouquet van allerlei verschillende ethers hun woning in zou drijven.

Dit alles ging vooraf aan het ontstaan van een volmaakt geheel, dat bestond uit goddelijke creaties. De plek die de geliefden hadden gekozen, zou bovendien getransformeerd worden tot een wondermooi, oogstrelend schilderij. Niet op doek maar op de levende grond werd in gedachten een levend beeld geschapen voor de eeuwigheid.

Ook in deze tijd kunnen Mensen zich voorstellen hoe meeslepend en geconcentreerd het denken kan worden als iemand probeert een ontwerp voor zijn eigen huis te maken.

En een datsjnik (*moestuïnier*) weet hoe hij, vooral in het voorjaar, meegesleept kan worden door zijn gedachten over de toekomst van zijn tuin. Een getalenteerd schilder weet hoe geïnspireerd hij kan raken als hij in gedachten bezig is met een schilderij dat hij van plan is te gaan maken.

Al deze aspiraties waren nu geconcentreerd in de twee liefhebbende harten. Hun kennis werd vergroot door de Energie van de Liefde, en dat voedde hun inspiratie. Hierdoor kwam de gedachte aan wat we tegenwoordig ‘zinnelijk genot’ noemen, zelfs niet in hen op.

Toen het ontwerp in hun gedachten klaar was, gingen de geliefden eerst naar het dorp van de bruidegom. Ze gingen langs bij elk huis en werden door de bewoners binnen genodigd. Naar hun komst werd in elk huishouden opgetogen uitgekeken.

De Mensen van de Vedische beschaving wisten: als er geliefden bij hen op bezoek kwamen, werd hun domein bezocht door een nieuwe energie van Goddelijke Liefde, al was het maar voor even. En de prachtige Ruimte van elk domein zou glimlachen naar de energie van jonge liefde. Dit is geen verzinsel en ook geen occult geloof. In onze tijd vindt tenslotte ook iedereen het gezelschap van een vriendelijk iemand prettiger dan dat van een boos iemand.

Mensen die verliefd zijn, kunnen niet boos zijn, en al helemaal niet als ze met z'n tweeën komen. Zo gebeurde het dat ieder gezin in het dorp in opwindning verkeerde. Als het jonge stel een tuin, binnenplaats of huis aandeed, spraken ze maar een paar woorden tegen de bewoners, niet meer dan één zin per bezoek, in de trant van: ‘O, wat een prachtige appelboom hebt u!’, of ‘Wat kijkt uw kat wijs uit zijn ogen!’, of ‘Uw beer is een harde werker, en zo voorkomend!’

Degenen die de prijzende woorden van de geliefden hoorden, voor de appelboom die in de tuin groeide of voor de kat die bij hen woonde, beschouwden dit als een teken van respect van de jongere generatie voor het waardige leven dat de oudere generatie had opgebouwd. De waardering was altijd oprecht, want met hun compliment gaven de jonge Mensen te kennen dat ze wensten dat ze zelf zo'n appelboom of beer hadden.

Met trots en grote vreugde probeerde iedere inwoner, ten overstaan van de hele dorpsgemeenschap, de jongeren dat te schenken wat ze zojuist hadden geprezen. En allen keken uit naar de dag die het paar had gekozen, om hun cadeau te kunnen aanbieden.

Ook in het dorp van de bruid ging het paar van huis tot huis. Soms duurde het drie dagen om iedereen in beide dorpen te bezoeken, soms meer dan een week. Als de jonge Mensen klaar waren met hun ronden en de vastgestelde dag was aangebroken, haastte jong en oud zich in alle vroegte naar het domein van het paar.

De Mensen stelden zich op rond de buitengrens van de door de jongeren uitgekozen plek, die was gemarkeerd met droge takken. In het midden, vlak bij het hutje, was een kleine aarden heuvel opgeworpen, die was versierd met bloemen.

Kijk! Ik zal je nu een heel bijzonder tafereel laten zien! Kijk maar!

Daar is hij! Kijk! De jongeman komt naar buiten om de bewoners van de twee dorpen te begroeten. Hij is mooi als Apollo. Met zijn rossige haar en blauwe ogen loopt hij de heuvel op. Radomir – zo heet de jongen – is opgewonden als hij voor de menigte staat. Alle blikken van de Mensen die zich verzameld hebben, zijn alleen op hem gericht. In de stilte die volgt, begint hij zijn toespraak. Hij beschrijft het ontwerp van de nieuwe Ruimte, dat hij samen met zijn geliefde heeft gemaakt. Radomir wijst met zijn hand aan waar de appelboom komt te staan, waar de kersenboom en de perenboom. Hij wijst aan waar groepjes sparren, eiken, ceders en elzen zullen staan en welke bessen dragende struiken ertussen moeten komen. Hij laat zien waar de geurige kruiden zullen groeien. Hij vertelt met hoeveel gemak de bijen hun huis zullen bouwen in het bos en waar de hardwerkende beer in de winter zal slapen.

Hij praat snel en bevlogen terwijl hij zijn plannen ontvouwt. Zijn toespraak duurt ongeveer drie uur. De Mensen luisteren al die tijd aandachtig en opgetogen naar hem. Steeds als de jongeling een plaats aanwijst waar een plant moet komen volgens het grandioze plan, komt er uit de menigte iemand naar voren die op de plek gaat staan van de toekomstige appel-, peren-, of kersenboom. Soms is dat een vrouw, soms een man of grijsaard. Maar het kan ook een kind zijn, met ogen vol begrip, wijsheid en blijde voldoening.

Degenen die uit de kring stappen, hebben de zaailingen van de planten die de jongeman genoemd heeft al in hun hand, en brengen ze naar de plaats waar hun schoonheid zich zal ontfouwen. Voor ieder die naar voren treedt, maken de andere Mensen een buiging, want hij was immers degene die de lof van het jonge stel mocht ontvangen toen zij hun ronde langs de bewoners deden, omdat hij erin geslaagd was iets groots tot stand te brengen. Dat betekent dat hij ook de lof verdient van de Schepper, van de Vader van allen, van de God die iedereen liefheeft.

Het was niet op basis van bijgeloof dat men tot deze conclusie kwam. Het was niet meer dan logisch. Mensen in de Vedische cultuur gedroegen zich tegenover jonge geliefden die het project van een prachtige oase realiseerden, als tegenover godheden, en die houding was terecht. De Schepper heeft in een impuls van inspiratie en Liefde de wereld geschapen. En deze jonge Mensen, eveneens geïnspireerd door Liefde, hebben nu een prachtig ontwerp geschapen. Kijk, de jongen is aan het eind van zijn toespraak gekomen. Hij komt van de heuvel af en loopt naar de plek waar zijn geliefde staat, die alles opgewonden en geëmotioneerd heeft gevolgd. Hij neemt haar bij de hand en leidt haar de heuvel op. Nu staan ze beiden op de verhoging.

De jongen spreekt voor de aanwezigen de volgende woorden uit: ‘Deze Ruimte van Liefde heb ik niet alleen geschapen. Hier naast mij en voor u staat mijn prachtige bron van inspiratie.’

Het meisje – het zou beter zijn om haar ‘maagd’ (*letterlijk deva*) te noemen – slaat aanvankelijk haar ogen neer.

Elke vrouw heeft haar eigen schoonheid. Maar er zijn momenten in haar leven dat ze boven iedereen uitstijgt. In de huidige cultuur zijn die momenten er niet meer. Maar destijds...

Kijk! Nu slaat Ljoebomila – zo heet het meisje – haar ogen op om de Mensen te begroeten. Er stijgt een kreet van bewondering op uit de menigte voor haar. Op het gelaat van het meisje verschijnt een glimlach. Een moedige glimlach, geen aanmatigende. Ze is vervuld van de Energie van de Liefde. De bloes op haar wangen is van een dieper rood dan gewoonlijk. De blakende gezondheid en de glanzende ogen van de maagd hullen de Mensen en de hele Ruimte om hen heen in warmte. Een ogenblik lijkt alles om hen heen te verstillen. De jonge godin straalt in al haar schoonheid voor de menigte.

Zonder zicht te haasten komen de ouders van de jonge vrouw, vergezeld door alle leden van hun familie, jong en oud, naar de heuvel waar de jonggeliefden staan. Als ze bij de heuvel aankomen,

buigen de familieleden eerst voor de jonge Mensen, dan vraagt de moeder van het meisje aan haar dochter:

‘Alle wijsheid van ons geslacht zij met je, mijn dochter. Vertel eens: zie je de toekomst van deze grond die je gekozen hebt voor je?’

‘Ja, mama, die zie ik’, antwoordt de dochter.

‘Vertel me, mijn dochter,’ gaat de moeder verder, ‘of alles wat je ziet je vervult met blijdschap.’ Deze vraag kan op verschillende manieren beantwoord worden door de jonge maagd. Meestal luidt het antwoord: ‘Ja, mama. Er zal hier een paradijselijke en prachtige tuin verrijzen als een levend huis.’

Maar in dit geval komt het temperamentvolle meisje – haar wangen kleuren dieprood – met een minder traditioneel antwoord:

‘Het ontwerp is goed. Mijn ziel is er tevreden mee. Maar ik wil er toch nog iets aan toevoegen.’

Ze springt snel de heuvel af en loopt onverwachts door de menigte naar de rand van de toekomstige tuin. Daar blijft ze staan en ze zegt: ‘Hier moet nog een naaldboom komen, en ernaast een kleine berk. Als de wind uit die richting zal waaien, zal hij eerst de takken van de spar tegenkomen, vervolgens die van de berk en daarna zal hij de takken van de bomen in de tuin vragen een melodie te zingen. Die zal nooit precies hetzelfde zijn, maar altijd een vreugde voor de ziel. En hier’, – het meisje rent iets verder naar de zijkant – ‘hier moeten bloemen groeien. Eerst zal er overvloed aan rood zijn, daarna komt hier paars en daar donkerrood.’

Het meisje met haar rode wangen danst als een fee door haar toekomstige tuin. En opnieuw komen de Mensen in beweging. Degenen die nog over zijn in de kring, haasten zich met de zaden in hun hand naar de plekken op de grond die het bevlogene meisje heeft aangewezen.

Na haar dans rent ze weer de heuvel op, gaat naast haar uitverkorene staan, en zegt: ‘Nu zal het een prachtige Ruimte worden. De Aarde zal hier een wondermooi schilderij maken.’

‘Vertel eens aan de Mensen hier, mijn dochter,’ neemt de moeder van het meisje weer het woord, ‘wie zal hier de kroon dragen en heersen over deze allerprachtigste Ruimte? Wie zou je, van alle Mensen die op Aarde leven, met eigen hand willen kronen?’

Het meisje laat haar blik over de Mensen gaan die om haar heen staan met planten en zaden in hun hand. Ieder van hen staat op een plaats die is aangewezen door de jongeman toen hij zijn plannen ontvouwde, of door het meisje toen ze haar moois schetste. Maar niemand poot of zaait iets. Het heilige moment is nog niet aangebroken. Nu keert het meisje zich naar de jongeling, die naast haar op de heuvel staat, en spreekt haast zingend de volgende woorden uit: ‘Hij wiens gedachten in staat zijn een prachtige toekomst te scheppen, zal de drager zijn van de kroon.’

Met deze woorden raakt het meisje de schouders van de jongeman aan die naast haar staat. Hij knielt voor haar neer op één knie. En het meisje legt een prachtige krans op zijn hoofd van geurige grassen, door de maagd met eigen handen gevlochten. Vervolgens strijkt ze met haar rechterhand haar verloofde drie maal door het haar, terwijl ze zijn hoofd met haar linkerhand iets naar zich toe trekt. Op haar teken komt de jongeman weer overeind. Het meisje loopt de heuvel met het hoofd licht gebogen als teken van bescheidenheid.

Op dat moment loopt de vader van de gekranste jongeman, die boven iedereen uittorent, naar hem toe onder begeleiding van zijn hele familie. Bij de heuvel aangekomen houden ze kort en eerbiedig halt. Met de blik gericht op zijn zoon begint de vader te spreken:

‘Wie ben jij, wiens gedachte in staat is om een Ruimte van Liefde te scheppen?’

De jongeman antwoordt: ‘Ik ben jouw zoon en de zoon van de Schepper.’

‘Je bent gekroond met een krans als aankondiging van een grootse missie. Wat zul je doen, kransdrager, als je regeert over deze Ruimte?’

‘Ik zal een grootse toekomst scheppen.’

‘Waar zul je daartoe de kracht en de inspiratie vinden, mijn zoon en gekroonde zoon van de Schepper?’

‘In de Liefde!’

‘De Energie van de Liefde is in staat door het hele Universum te dwalen. Hoe zul jij in staat zijn om de weerspiegeling van deze universele Liefde waar te nemen op Aarde?’

‘Er is een meisje, vader, dat voor mij de weerspiegeling op Aarde is van de Liefde van het Universum.’ Met deze woorden loopt de jongeman naar beneden naar het meisje, neemt haar bij de hand en leidt haar naar boven.

Hand in hand kijken ze toe hoe de twee families zich samenvoegen tot één, hoe ze elkaar omhelzen, grappen maken en lachen, van het jongste kind tot de oudste aanwezige. Alles wordt weer rustig als de jongeman zijn hand opheft en de volgende woorden spreekt:

‘Dank aan allen die naar me geluisterd hebben. Mijn ziel heeft gesproken over de schepping van een nieuwe Ruimte. Dank aan allen die de Energie van de Liefde hebben erkend. Moge dat wat de droom van de ziel bedacht heeft nu uit de Aarde opkomen!’

Deze woorden zetten de menigte aan tot een opgewekte bedrijvigheid. Met trots, blijheid en grote ontroering beginnen de Mensen te planten en te zaaien. Ieder plant slechts één zaailing op de plek die de jongeman heeft aangegeven toen hij zijn plan ontvouwde. Degenen die geen plek aangewezen hebben gekregen, lopen langs de rand van het gemarkeerde stuk land, en terwijl ze zingend de ‘govorod’ dansen, werpen ze de meegebrachte zaden op de Aarde.

In slechts enkele minuten is er een prachtige tuin aangelegd – de door een droom geschapen Ruimte.

De Mensen trekken zich opnieuw terug achter de begrenzing van het stuk land. Alleen de twee families staan nog om de heuvel heen, waar hij en zij – de geliefden – staan.

Er vallen regendruppeltjes op de aarde. Het is een warme, ongewone en korte regenbui – tranen van blijdschap en ontroering van de Schepper, waarmee Hij de door Zijn kinderen geschapen prachtige Ruimte besprenkelt.

Wat kan er voor een ouder dierbaarder zijn dan de prachtige schepping van zijn kinderen?

De gekroonde jongeman heft opnieuw zijn hand op, en als iedereen stil is, zegt hij: ‘Mogen alle schepselen die door de Schepper aan de Mens geschonken zijn, samen met ons in vriendschap leven.’

De jongen en het meisje lopen de heuvel af en gaan naar het hutje waar ze voorheen de tijd doorbrachten als ze werkten aan hun ontwerp.

Na deze woorden komt er uit de kring Mensen om hen heen iemand naar voren. Naast hem loopt een oude hond met een pup. Het is een hond die het jonge paar bij hun ronde door de dorpen vriendelijk had begroet, en waar ze erg op gesteld waren geraakt.

Met een kleine buiging geeft de man de jonge hond aan de bruid. De oudere hond geeft hij een kort commando, en hij gaat aan de voeten van de jongeman met de krans liggen. Deze hond is getraind om de Mens te helpen alle andere dieren op te leiden.

De jongeman geeft de hond opdracht bij de ingang van de hut te blijven, en het meisje neemt de pup mee naar binnen. Andere Mensen komen één voor één naar de hut; ze hebben een katje of een lammetje in hun armen, of ze leiden een veulen aan een touw of een jonge beer.

De Mensen maken snel van gevlochten takken een kraal aan de hut. En spoedig is de hut, waar tot voor kort Mensen uitrustten, gevuld met jonge dieren. Dit is van grote betekenis, want doordat ze zo

in elkaars nabijheid zijn, zullen deze dieren voor altijd in vriendschap leven en elkaar helpen. Dat is geen mystieke gedachte, maar de wet van de Schepper van de Natuur. Ook in deze tijd komen we daar voorbeelden van tegen. Als een pup en een klein katje samen opgroeien, blijven ze vrienden als ze groot zijn.

Een van de kenmerken van de Vedische periode was dat Mensen zich volledig bewust waren van het doel van de diverse schepselen. En alle dieren dienden de Mens.

De Mens hield zich niet bezig met het voederen van dieren, het was precies andersom: de dieren voedden de Mens. In het Vedische tijdperk waren zowel de Mens als de dieren van zijn huishouden vegetariërs; ze aten nooit vlees. Ze dachten niet eens aan zulke voeding. De overvloed aan planten om hen heen kwam helemaal tegemoet aan de smaak van de Mens en de bij hem levende dieren.

Ook nu brengen de Mensen van de twee dorpen het beste wat ze te bieden hebben naar het jonge stel.

Nadat de jonge Mensen de giften in ontvangst hebben genomen, klimmen ze weer het heuveltje op. 'Wij danken iedereen', spreekt de bruidegom de menigte toe. 'Heel veel dank voor het scheppen van deze Ruimte. Mijn nageslacht zal er door de eeuwen heen voor zorgen.'

'Onze dank aan de moeders die de schepper hebben gebaard', zegt de bruid.

En terwijl ze zich naar de jongeman wendt, voegt ze eraan toe: 'Tot vreugde van de Schepper van de Zon en de Maan, van de twinkelende sterren en deze prachtige Aarde, zullen wij alles scheppen wat jij kunt bedenken.'

'Samen met jou, mijn mooie godin, en met deze Mensen', geeft de jongeman zijn bruid ten antwoord, en hij voegt eraan toe: 'Alleen jij bent in staat mij te inspireren tot deze droom.'

Het jonge stel daalt de heuvel weer af en ze worden omringd door hun families, die hen feliciteren. En de Mensen dansen een 'govorod' rond het perceel, begeleid door een vrolijk lied.

Het is al avond geworden. De jonge Mensen gaan ieder met hun eigen familie naar huis.

Twee nachten en één dag zullen ze elkaar niet zien. Zodra hij thuiskomt, valt de jonge schepper in een diepe slaap, vermoeid door alles wat hij geschapen heeft. Zijn mooie bruid doet hetzelfde in haar eigen bed.

De Mensen die achtergebleven zijn op de plek waar de nieuwe Ruimte in liefde geschapen is, gaan tot laat door met dansen en zingen. De oudere paren trekken zich terug met aangename herinneringen aan de dag waarop zij dezelfde rituelen doorlopen hebben.

De beste ambachtslieden van de twee dorpen zullen in één etmaal, begeleid door de zang en de dans van de 'gorovod', een klein huis bouwen, van zorgvuldig op elkaar gestapelde boomstammen met daartussen mossen en geurige grassen. Aan het einde van het etmaal zullen de vrouwen van de nederzettingen de beste vruchten naar het nieuwe huis brengen. De twee moeders zullen het bed dekken met een linnen deken. In de tweede nacht zal iedereen, tot op de laatste persoon, vertrekken van het domein.

De nacht is ten einde en de jongeman wordt wakker als de zon opgaat boven de Aarde en met zijn blijde stralen het ouderlijk huis beschijnt. Het eerste waar hij aan denkt, is de krans. Hij pakt hem op en zet hem op zijn hoofd, terwijl hij gelukkig naar iedereen glimlacht.

Onder begeleiding van zijn broers en zusters gaat hij naar de beek om zich met welwater te wassen. Terwijl hij door de tuin naar huis loopt, ziet Radomir zijn moeder.

Met een verholde glimlach kijkt de moeder naar haar zoon. De jongen loopt over van opwindning en kan zich niet beheersen als hij zijn moeder ziet. Hij tilt haar op, draait haar rond als een kind en roept uit: 'Wat is het leven toch mooi, mama! Mama!'

‘Oei!’, roept zijn moeder lachend. Grootvader glimlacht achter zijn snor. Grootmoeder loopt op het vrolijke stel toe. Ze heeft een prachtig uitgesneden houten pollepel in haar hand, en zegt: ‘Rustig aan jonge god. Je moet je blijde energie sparen. Drink dit aftreksel van rustgevende kruiden zodat je je energie niet opbrandt. Haar tijd komt later.’

Als de jongeman het aftreksel gedronken heeft, begint hij met zijn grootvader een gesprek over de betekenis van het leven, over het Universum, maar de drank maakt hem al snel doezelig. De jongeman, die door zijn grootmoeder ‘jonge god’ werd genoemd, valt in diepe slaap op de geborduurde dekens op zijn bed.

Wat is hier aan de hand? Waarom noemde de grootmoeder hem ‘jonge god’? Overdreef ze daarmee niet in haar bewondering voor haar kleinzoon? Helemaal niet! Haar kleinzoon had daden verricht die Gods naam waardig zijn.

God heeft de Aarde geschapen en alles wat erop leeft en groeit.

De jongeman, die over alle kennis van zijn voorouders beschikt, kende de bestemming van vele werken tot grote vreugde van de Schepper. Dit stelde hem in staat een prachtige levende oase te creëren, die niet alleen hijzelf, zijn geliefde en hun nageslacht veel vreugde zal brengen, maar ook de Mensen die door de eeuwen heen deze in liefde geschapen Ruimte zullen aanschouwen.

Welke daden van de Mens zouden door God meer gewaardeerd worden dan deze? Kan een Mens een daad van groter belang verrichten tijdens zijn leven op Aarde?

In de Vedische cultuur is de huwelijksluiting geen occult ritueel. Er ligt een reële, grote betekenis in: het streven naar de gelijkenis met het Goddelijk wezen.

Toen de verliefde jongeman zijn aspiraties en kennis toonde aan de verzamelde Mensen, legde hij in feite een examen voor hen af. Met zijn daden heeft hij laten zien dat hij beschikt over de kennis van alle generaties van zijn familie vanaf zijn eerste voorouders. En hij heeft het zijne eraan toegevoegd. Zijn creatie is door de Mensen waardevol bevonden en ze hebben met grote vreugde bomen en planten gepoot op de plaatsen die hij aangaf. En elk voorjaar zal de gezamenlijke Schepping mooier en mooier bloeien.

De aanblik van de tuin zal bij geen van de burens een gevoel van afgunst oproepen. Ieder heeft immers het zijne aan de schepping ervan bijgedragen. Eén van de planten waar het prachtige geheel uit bestaat, is door hem of haar geplant. Als dergelijke domeinen zich gaan vermenigvuldigen zal de Aarde veranderen in een Goddelijke bloementuin. In de Vedische cultuur wist iedereen dat het leven de Mens voor eeuwig gegeven is en dat dit prachtige leven zich zal blijven herhalen zolang de levenden streven naar het volmaakte!

Oh, familiedomeinen! Oh, familiedomeinen van de Vedische cultuur! Ze zouden later in occulte boeken als ‘Paradijs’ aangeduid worden. Toen de rijkdom aan kennis verloren was gegaan, ging men ervan uit dat het Paradijs alleen ver boven de wolken aanschouwd kon worden. En dat allemaal om de betekenis van de zogenaamde ‘moderne wetenschap’ te vergroten en de armoede van het eigen denken te verdoezelen.

Het is zinloos hierover te discussiëren zonder te handelen. Maar de handelingen waarmee het geschil kan worden opgelost, kunnen heel simpel zijn. Laat bijvoorbeeld alle gerenommeerde wetenschappers die nu op Aarde leven eens proberen om één enkele oase voor één gezin te scheppen. Dit is een opdracht waar elke verliefde jongeman uit de Vedische cultuur mee overweg kon.

Een domein waarop een gelukkige familie leeft, moet van uur tot uur voorzien in de voedselbehoefte van alle bewoners.

Zelfs de gedachte aan ziekte mag niet binnendringen. De realiteit van de veranderende aanblik moet de Mensen van moment tot moment verkwikken. Het gehoor moet zich over de oneindige variatie van geluiden verheugen, en de reuk over de aromatisch geurende bloesems.

Het familiedomein moet de ziel voorzien van etherisch voedsel. Het moet het pasgeboren kind verzorgen en de Liefde voor eeuwig bewaren. Geen enkel lid van de familie moet daarbij zijn krachten gebruiken. Hun denken moet vrij blijven. Het denken is de Mensen gegeven om te scheppen.

De wetenschappelijke wereld is trots op zijn illusies:

‘Kijk, er vliegen raketten in de ruimte voor het welzijn van de mensheid!’ Voor het welzijn?

‘Kijk, er ontploffen bommen om je te beschermen!’ Zijn ze echt om ons te beschermen?

‘Kijk, de geleerde arts heeft uw leven gered!’ Maar het leven tot dat moment werd van minuut tot minuut vernietigd door de manier van leven. Het leven van een slaaf wordt gered om zijn kwellingen te verlengen.

De wereld van de wetenschap is niet in staat om iets te scheppen dat zelfs maar zweemt naar een paradijselijk familiedomein, want er bestaat een Wet van het Universum: een enkele Schepper die vervuld is van Liefde, is sterker dan alle wetenschappen bij elkaar, die geen Liefde in zich dragen.

De gekroonde jongeman sliep zijn tweede nacht. Zijn diepe slaap werd door niets verstoord. Alleen het beeld van zijn geliefde schitterde als het licht van de sterren. In zijn droom werd hij één met de Ruimte die hij had geschapen en met de macht en de oneindige verscheidenheid van het Universum. Radomir werd voor zonsopgang wakker. Zonder iemand te wekken zette hij zijn krans op en nam een hemd mee, door zijn moeder geborduurd. Hij liep naar de beek, die door een bron gevoed werd. De maan bescheen zijn vroege pad, slingers van sterren fonkelden nog aan het hemelgewelf. Nadat hij zich gewassen had in het stroompje, deed hij zijn hemd aan en liep naar zijn geliefde Schepping. De hemel werd lichter.

En nu staat hij alleen op de plek waar niet zo lang geleden de twee dorpen feestvierden – de plek die hij met zijn droom geschapen heeft.

De kracht van de gevoelens en gewaarwordingen die een Mens op zo’n moment in zich heeft – iemand die het niet ervaren heeft, zal het niet kunnen begrijpen.

Je zou deze gevoelens en gewaarwordingen goddelijk kunnen noemen. En ze namen toe in sidderende afwachting van de eerste straal van de dageraad, waarin ... Daar is ze! Zij, zijn mooie Ljoebomila! Beschenen door de stralen van de dageraad kwam ze naar hem toe gerend, om hem en hun Schepping te begroeten.

Ze kwam uit een innerlijk visioen naar Radomir toe gerend. Voor de volmaaktheid bestaan geen grenzen, natuurlijk, maar de tijd leek voor hen beiden opeens stil te staan. In de nevel van hun gevoelens gingen ze hun nieuwe huis binnen. De tafel was overdekt met heerlijkheden, en van de geborduurde deken op het bed kwam een verleidelijke geur van gedroogde bloemen.

‘Waar denk je nu aan?’, fluisterde ze opgewonden.

‘Aan hem. Aan ons toekomstige kind!’, en Radomir schrok op toen hij naar Ljoebomila keek. ‘Je bent zo mooi!’ Hij kon zich niet beheersen en streek met zijn hand heel voorzichtig over haar schouder en wang.

De warme adem van de Liefde omringde hen beiden en voerde hen naar ongekende hoogten.

In geen miljoen jaar kan iemand in detail beschrijven wat er met hem en haar gebeurt als zij in deze impuls van wederzijdse liefde samenvloeien – twee Mensen die hun eigen en Gods evenbeeld vervolmaken.

De Mensen-goden van de Vedische cultuur wisten het echter precies: als het onverklaarbare wonder zich voltrekt waarbij twee samenvloeien tot één, blijft elk van hen zichzelf. Maar tegelijkertijd wordt het Universum in een onverklaarbaar moment opgeschrikt door een kort visioen: de ziel van

een kind rent op blote voetjes over een pad van sterren naar de Aarde, *in zichzelf de vereniging van twee – en een derde – belichamend als één.*

De handeling van het bezegelen van de band van twee geliefden in het Vedische tijdperk kan niet beschouwd worden als een manifestatie van het occulte. Het is een rationele handeling, die overeenstemt met hun manier van leven. Uit het groeiende gevoel van wederzijdse liefde bij elk familiepaar blijkt het niveau van deze cultuur.

Tegenwoordig dooft bij bijna elk echtpaar de liefde. De Energie van de Liefde verlaat hen. En de menselijke samenleving beschouwt dat als normaal. Feitelijk is deze situatie heel onnatuurlijk voor de Mens. Het wijst erop dat de manier waarop de Mensen in deze tijd leven onnatuurlijk is.

De geliefden uit de Vedische cultuur begrepen, niet met hun verstand maar met hun hart en ziel, dat het opvlammen van gevoelens van liefde een oproep was tot Goddelijke Schepping.

Let er vooral op waar de geliefden in eerste instantie naar streefden. Samen hebben ze in een impuls van inspiratie een project in hun gedachten vormgegeven. Een plan voor het scheppen van een Ruimte van Liefde. In deze door hen geschapen Ruimte hebben ze een kind verwekt. Drie wezenlijke gevoelens van Liefde verenigden zich in één, voor altijd. Want de Mens houdt zijn hele leven lang, om redenen die hij zelf niet kan verklaren, van zijn familiedomein, zijn moederland, zijn kind en de vrouw met wie hij alles heeft geschapen. Drie gevoelens van liefde, niet slechts één, kunnen eeuwig leven.

De geboorte van een zoon of dochter in een Vedisch gezin was ook aanleiding voor een groots feest met zijn eigen zinvolle ritueel. En er waren nog veel meer feesten in die tijd. Echtelijke ontrouw kwam niet voor. Miljoenen gelukkige gezinnen droegen bij aan de schoonheid van de Aarde. Het zijn de huidige historici die, om de machthebbers een plezier te doen, zeggen dat de oermens ooit dom was. Dat hij dieren doodde, in razernij hun vlees verorberde en gekleed ging in hun huiden. Een kwaadaardige leugen is nodig voor Mensen die proberen hun eigen kwaadaardige daden te verdoezelen.

Copyright Schildpadboeken – <http://www.schildpadboeken.nl/>
Boek 6 – Het Familiedomein – Vladimir Megre – pagina 95-110

Bijhorend blogbericht:
<https://indigopixie.blogspot.com/2018/04/de-ceremonie-van-het-huwelijk.html>

